

PREDICĂ LA DUMINICA A VIII-A DUPĂ RUSALII

Despre Sfânta Împărtășanie

... și luând cele cinci pâini și cei doi pești și privind la cer, a binecuvântat și, frângând, a dat ucenicilor pâinile, iar ucenicii mulțimilor. (Matei XIV, 19)

Frați creștini,

Printre multele minuni pe care le-a făcut Mântuitorul, au fost și două mari minuni săvârșite asupra lucrurilor neînsuflețite, ca să arate ucenicilor și lumii întregi că El nu este numai om, ci și Creatorul tuturor lucrurilor și Dumnezeu adevărat. O dovadă despre puterea Sa dumnezeiască este și minunea de care ne vorbește Sfânta Evanghelie de astăzi.

Am auzit cum Mântuitorul cu cinci pâini și doi pești a săturat cinci mii de oameni afară de femei și copii. Înmulțirea aceasta a pâinilor a fost tot așa de minunată ca și prefacerea apei în vin la nuna din Cana Galileii, atunci când nuntașii au băut vinul acela minunat și s-au mirat cu toții de bunătatea, dulceața și gustul lui plăcut. La fel s-a întâmplat și aici în pustie, când Mântuitorul a binecuvântat pâinile. Mulțimile s-au minunat de dulceața și bunătatea acestei pâini și, văzând puterea dumnezeiască a lui Iisus, s-au hotărât să-L pună împăratul lor, împăratul lui Israel, fiindcă se îngrijea de nevoile lor și le vindeca toate bolile.

Dar Domnul Iisus le spuse: ***„Lucrați nu pentru mâncarea care piere ci pentru mâncarea care rămâne pentru viața veșnică și pe care Eu o voi da, Eu Fiului Omului.”*** Mulțimea L-a întrebat atunci: ***„Ce semn faci Tu ca să credem în Tine?”*** Auziți, văzuseră minunea cu pâinile și totuși Îi cereau semn ca să creadă în El că este Fiul lui Dumnezeu. Le dovedise de multe ori și ei tot nu înțeleseseră.

Dar Domnul Iisus le spuse și ne spune și nouă că El este pâinea cea vie care s-a coborât din cer și că El își va da Trupul Său spre viața lumii și că cine va mânca Trupul Său și va bea Sângele Său va avea viață veșnică. Iisus mai spune: **„Cine mănâncă Trupul Meu și bea Sângele Meu, rămâne în Mine și Eu rămân în el; după cum Tatăl care este viu M-a trimis pe Mine și Eu trăiesc prin Tatăl, tot așa cine Mă mănâncă pe Mine va trăi prin Mine. Astfel este pâinea care s-a coborât din cer, nu ca mana care au mâncat-o părinții voștri și au murit. Cine mănâncă pâinea aceasta, Trupul Meu, va trăi în veac.”**

Ni se spune că auzind aceste cuvinte unii din ucenici au zis: **„Cuvintele acestea sunt prea greu de înțeles”** și de atunci unii L-au părăsit pe Domnul. Discuția aceasta ce s-a făcut atunci, se face și acum și cât va fi veacul acesta, fiindcă oamenii fără credință nu pot înțelege minunile lui Dumnezeu și nu vor cunoaște, spre paguba lor, că se vor duce în osânda veșnică.

Dar noi, pe care ne-a miluit Bunul Dumnezeu ca să putem crede în Iisus Hristos și în cuvintele Lui, să fim cu băgare de seamă ca nu cumva să ne înșele ispititorul și să-L părăsim pe Domnul Hristos. Să zicem și noi ca Sfântul Apostol Petru: **„Doamne, Tu ai cuvintele vieții veșnice și noi am crezut și am ajuns la cunoștința că Tu ești Hristosul, Sfântul lui Dumnezeu.”** Astfel, Domnul Iisus, dându-și Trupul și Sângele Său spre viața lumii, nu ni l-a dat ca să-l mâncăm ca pe o bucată de carne și să ne săturăm pânțele, ci spre sfințirea trupurilor și sufletelor noastre, ca în ziua învierii de obște, să ne facem părtași bunurilor cerești. Știind slăbiciunea firii omenești, că este grețoasă și ca nu cumva să i se facă cuiva greață văzând carne și sânge și să spună că nu poate mânca din această pricină, Dumnezeu ne-a dat să-l mâncăm Trupul și Sângele sub forma pâinii și a vinului. El a ales aceste două materii cu care omul este obișnuit. De aceea, aceste două mari minuni pe care le-a făcut Mântuitorul, prefacerea apei în vin și înmulțirea pâinilor, au închipuit minunea minunilor care se săvârșește la Sfânta Liturghie în fiecare Duminică și sărbătoare, adică transformarea pâinii și a vinului în Trupul și Sângele Domnului nostru Iisus Hristos.

Prefacerea apei în vin la nunta din Cana Galileii a fost prima minune pe care a făcut-o Mântuitorul în fața ucenicilor Săi, căci zice Sfânta Evanghelie: **„Și au crezut într-Însul ucenicii Săi.”** Minunea înmulțirii pâinilor a avut loc în al doilea an al propovăduirii Sale, într-un loc pustiu, de unde nu se putea face rost de nici o pâine.

Pentru aceea, Domnul Iisus Hristos, înainte de a fi răstignit pe cruce pentru păcatele a toată lumea, în seara zilei de joi a înființat această taină mântuitoare a frângerii pâinii spre iertarea păcatelor. Pe când mâncau – spune Sfânta Evanghelie – Iisus a luat o pâine, a binecuvântat-o, a frânt-o și le-a dat-o ucenicilor Săi, zicând: **„Luați, mâncați, acesta este Trupul Meu”**, apoi a luat un pahar și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu l-a dat lor zicând: **„Beți**

dintru acesta toți, căci acesta este Sângele Meu, al legii celei noi, care se varsă pentru mulți spre iertarea păcatelor.”

Observați cum spune cuvântul: acesta este Trupul Meu și acesta este Sângele Meu, nu zice că pâinea închipuie Trupul sau Vinul Sângele, ci este însuși Trupul și Sângele Său. Deci, prin rugăciune pâinea și vinul se transformă în Trupul și Sângele Domnului. Despre acest Trup și Sânge ne vorbește Evanghelia de la Ioan cap. VI, când zice: ***„De nu veți mânca Trupul Meu și nu veți bea sângele Meu, nu veți avea viață în voi; cine va mânca Trupul Meu și va bea sângele Meu, va avea viață veșnică.”***

Este vorba, deci, despre acest trup și sânge transformat prin rugăciune din pâine și vin. Această minune a transformării a făcut-o pentru prima dată chiar Domnul Hristos în prezența apostolilor Săi, pe care Însuși îi împărtăși, iar ei au crezut că este în realitate Trupul și Sângele Domnului Hristos. Domnul Iisus le porunci apoi ucenicilor Săi să continue această transformare a pâinii și vinului în Trupul și Sângele Său, până va veni El a doua oară pe norii cerului.

Această putere dumnezeiască, Domnul Iisus Hristos le-a dat-o imediat după scularea Sa din morți, după ce a înviat chiar în ziua întâi a săptămânii – duminică seara – când S-a arătat ucenicilor Săi și le-a zis: ***„Pace, vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi.”*** După aceea, a suflat peste ei și le-a zis: ***„Luați Duh Sfânt, celor ce le veți ierta păcatele, le vor fi iertate și celor ce le veți ține, ținute vor fi.”*** Ucenicii au transmis această putere harică altor creștini prin rugăciune și punerea mâinilor, iar acești lucrători ai tainelor lui Hristos pregătesc în altarele bisericilor hrana cea cerească, mâncarea cea sfântă și scumpă, Trupul și Sângele Domnului, pentru cei ce vor să se mântuiască.

Mulți necredincioși, între care intră toți sectanții care s-au despărțit de biserică și de dreapta credință ortodoxă spun că doar Sângele lui Iisus Hristos vărsat atunci pe Cruce, când a fost răstignit, ne mântuie sufletele, iar nu Sfânta Împărtășanie. Ei spun că Trupul și Sângele Domnului transformat prin darul Duhului Sfânt ce-l au preoții, reprezintă o simplă aducere aminte de patimile și moartea Domnului. Ei nu cred așa cum credem noi creștinii ortodocși. Mare rătăcire. Să știți că nu este adevărat.

Trupul și Sângele Domnului, așa cum credem noi ortodocșii, este adevărata taină a Sfintei Biserici. Știm și credem cu toții că Domnul Iisus Hristos și-a vărsat Sângele Său pe Cruce, făcând ispășirea păcatelor lumii, plătind atunci datoria noastră a tuturor înaintea Tatălui ceresc pentru totdeauna. Dar, pentru că oamenii au făcut destule păcate, după ce S-a răstignit Domnul Hristos, și fac mereu este nevoie de o continuă jertfă care se face sub forma pâinii și a vinului prin mâinile preoților Săi, ale ucenicilor Săi, continuându-se, deci, vărsarea Sângelui Său.

Cei care nu mărturisesc acest mare adevăr sunt în rătăcire grozavă care îi va duce în osânda focului veșnic. Mântuitorul a știut că oamenii sunt supuși păcatelor, răutăților. Dacă ar fi fost de ajuns numai jertfa de pe Golgota, atunci de ce a mai făcut Domnul Iisus prima Liturghie după Învierea Sa, căci vedem că a frânt pâinea, a împărțit chiar El pe apostoli și le-a spus: **"Acesta este Trupul Meu și acesta este Sângele Meu, care se frânge și se varsă spre iertarea păcatelor."**

Domnul îi învață și le spune ca și ei să facă așa mai departe pentru pătimirea Sa până va veni a doua oară. Sfântul Apostol Pavel întărește acestea zicând: „**Vă vorbesc ca unor oameni cu judecată: judecați voi singuri ce spun, paharul pe care-L binecuvântăm nu este împărțirea cu Sângele lui Hristos? Pâinea pe care o frângem nu este ea împărțirea cu Trupul lui Hristos?**”

Iată, Sfântul Pavel ne spune că nu se închipuie sau simbolizează Trupul și Sângele lui Hristos, ci este adevărat Trupul și Sângele Lui. După capul cel rătăcit al sectanților, ar însemna ca toți creștinii să binecuvânteze și să frângă pâinea ca și preoții. Mare rătăcire, căci iată Sfântul Ap. Pavel nu zice: pe care îl binecuvântați voi, ci spune: paharul pe care îl binecuvântăm, adică noi apostolii.

Să vedem acum, cum se împărțea lumea creștină în vremea sfinților apostoli și cum se împărțesc acum creștinii de astăzi după aproape 2000 de ani de creștinism. Istoria ne spune că, la început, creștinii se împărțeau cu Trupul și Sângele Domnului de către Sfinții Apostoli, în fiecare duminică și sărbătoare. Lucrul acesta, pentru cei ce nu-l știu se pare ca o minciună, iar pentru cei crezători este de mirare. Cauza este că atât de mult s-au depărtat creștinii de astăzi de Sfânta Împărțășanie, încât foarte mulți, neștiind ce este și ce valoare mare are, au nesocotit-o și pleacă din lumea aceasta nemântuiți, umplând iadul cu sufletele de creștini pentru care Domnul Hristos a murit pe Cruce.

Sfinții Apostoli au umblat cu Domnul Hristos, au auzit propovăduirea Lui, au văzut minunile Lui, au crezut și tot a trebuit să fie împărțășiți. Vedeți, că nu le era de ajuns numai credința în Iisus, cum zic sectanții, trebuia să fie împărțășiți ca să fie vrednici de Împărăția Cerului. Sfinții Mucenici au biruit tot prin Sângele Domnului Hristos, împărțându-se foarte des.

Jertfa Mielului Pascal din legea veche era doar o închipuire a jertfei de pe Cruce, a Mielului lui Dumnezeu. Prin Sângele lui Iisus Hristos s-a făcut împăcarea tuturor celor pe pământ și a celor din cer. De ce credeți că mai înainte creștinii erau în stare să moară pentru Hristos? Fiindcă erau des împărțășiți cu Sângele Domnului, luând parte la Sfânta Liturghie, atunci când Duhul Sfânt transforma pâinea și vinul în Trupul și Sângele Domnului Hristos.

O picătură din Sângele Domnului și o mică părticică din Trupul Lui, dacă le primim cu vrednicie și ne împărtășim cu ele ni se iartă toate păcatele, ne sfințește și ne unește cu Dumnezeu. Această sfântă mâncare de taină nu trebuie să ne umple gura și pânțele, căci o singură picătură este de-ajuns ca să ne curățească de păcate și să ne sfințească, așa după cum o picătură de otravă de am lua-o în apă sau mâncare, ar fi de-ajuns să ne ucidă trupul. Cu atât mai mult ne poate sfinți toată firea noastră sufletească și trupească, sfințirea lui Dumnezeu.

Dacă ați privit vreodată la cei ce vă spoiesc vasele de aramă, ați văzut cât de puțin cositor pun și, totuși, cu el spoiesc un vas foarte mare și-l fac bun de treabă. Așa sunt și corpurile noastre, trupurile noastre omenești, ca niște vase de aramă, pline cu otravă și cocleală în care nu poți face mâncare, căci aceasta s-ar otrăvi. Curățându-le bine, mâncarea este gustoasă și sănătoasă. Așa este și firea omenească plină de otrava păcatului, coclită de patimi murdare.

Dar Meșterul Cel Mare, Dumnezeu, ne-a dat Trupul și Sângele Fiului Său să-L mâncăm, spoiindu-ne pe dinăuntru și pe dinafară și sfințindu-ne toată ființa. De aceea, zice apostolul: „**Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți dintr-Unul sunt toți, de aceea nu se rușinează să-i numească pe ei frați, fiindcă s-au făcut părtași cărnii și sângelui lui Hristos**”. Știm iarăși cu toții că un vas de aramă spoit și întrebuințat iarăși coclește și din când în când iarăși trebuie curățat, căci prin întrebuințare se ia spoiala și ruginește. Așa și omul împărtășit, trăind în lumea aceasta mai greșește câte ceva și se ia sfințenia de la el. De aceea, trebuie iarăși împărtășit.

Omul creștin, cu cât este mai des împărtășit, cu atât este mai bine de el, fiindcă este întotdeauna un vas bun de slujbă, pentru ca să locuiască în el Duhul lui Dumnezeu cu toate darurile lui. De aceea, una din poruncile Mântuitorului este să mâncăm Trupul Lui și să bem Sângele Lui ca să avem viață în noi și să moștenim viața veșnică.

Am auzit până acum că a ne împărtăși este o poruncă și bine este să ne împărtășim cât mai des, aceasta fiind de mare folos, atât sufletului cât și trupului. Dar ce ne facem, că se ridică o mulțime de probleme, pentru că diavolul nu vrea să-l lase pe om să se folosească de darurile lui Dumnezeu spre mântuire? De aceea, el se luptă ca să ne rățăcească în diferite chipuri și să nu mai ținem seama că înainte de a ne împărtăși cu Sfintele Taine ni se cade să facem o pregătire cât mai serioasă vasului nostru, pentru a putea primi spoiala cea frumoasă albă și de trebuință – Împărtășania. Să amintim aici de vasul cel de aramă coclit și murdar. Mai întâi, să știți, că meșterul îl freacă bine, bine, apoi îl pune pe foc pe cărbuni aprinși și, când s-a încălzit de-ajuns, topește spoiala pe însuși vasul acela încălzit. Așa intră spoiala în porii vasului și se lipește, făcându-se una cu el. Dacă vasul nu e bine curățat și încălzit, spoiala nu se prinde. Tot așa și cu omul care vrea să se împărtășească cu Trupul și Sângele Domnului. Ca să se lipească de el sfințenia lui Dumnezeu, trebuie mai întâi să se curățească de murdăria gândurilor rele care

ies din inimă. Căci din inimă, zice Domnul Hristos, ies gândurile rele, uciderile, curviile, preacurviile, furtişagurile, minciunile, mărturiile mincinoase, hulele. Dacă toate acestea sunt în inima celui ce vrea să se unească cu Hristos, apoi poţi să te împărtăşeşti de mii de ori, că este în zadar.

După cum, de vasul de aramă necurăţat şi neîncălzit bine, nu prinde spoială, aşa nu se lipeşte Sfânta Împărtăşanie de cel necurăţat de răutăţi şi care nu este bine încălzit în focul rugăciunilor Duhului Sfânt prin pocăinţă.

Aşa se povesteşte într-o carte bisericească numită „Patericul” că un frate creştin s-a dus la un părinte bătrân pustnic şi plin de mâhnire sufletească, pentru că nu putea scăpa de nişte păcate vechi şi gânduri urâte a întrebat cum se poate izbăvi de ele. Sfântul Părinte i-a spus o pildă foarte minunată, plină de adevăr, ca să-l facă să înţeleagă că el este pricina acestor gânduri rele, pentru că s-a răcit în credinţă şi s-a dat lenevirii nemaiarzând de dragoste pentru Dumnezeu. Astfel îi zise sfântul părinte: „Ai văzut, frate, când oala cu mâncare fierbe pe foc, nu se apropie de ea muştele şi nici o gănganie. Dar, de îndată ce nu mai arde focul şi se răceşte mâncarea, atunci toate muştele şi gănganiile se apropie de vas, intră în mâncare şi murdăresc vasul şi mâncarea.”

Aşa şi noi, dacă nu suntem înfierbântaţi pentru Dumnezeu şi pentru fapte bune, se apropie muştele cele negre şi scârboase, duhurile cele necurate şi ne murdăresc vasul sufletului nostru, trupul, mintea prin fel de fel de gânduri şi poftes, otrăvind şi molipsind viaţa omului. Dacă nu luăm aminte şi nu cântăm cu dragoste fierbinte în timpul Sfintei Liturghii se apropie muştele cele urâte şi murdare în mintea noastră şi, aşa, ne duc şi ne scot din biserică plimbându-ne pe străzi şi pe la toate relele, hoinărind mintea în voie. De aceea, să ne înfierbântăm cu toţii la rugăciune şi la cântare în biserică, mai ales în timpul Sfintei Liturghii şi să nu dăm voie necuratului să se apropie.

Sfântul Ap. Pavel ne învaţă cum trebuie să fim atunci când vrem să ne împărtăşim şi ne spune: **„Fiecare să se cerceteze pe sine şi apoi să mănânce Trupul şi Sângele Domnului, pentru că cine mănâncă şi bea cu nevrednicie o face nu spre iertarea păcatelor, ci spre adăugirea lor.”**

Iată, deci, că Sfânta Împărtăşanie nu putem s-o luăm aşa oricum, ci trebuie să ne cercetăm bine viaţa noastră, să vedem ce fel de păcate, ce fel de rugină şi cocleală avem în vasul nostru şi, mai ales, să mergem la spovedanie. La spovedanie, să luăm canon potrivit pentru a freca rugină şi cocleala, apoi, cu ajutorul focului ceresc, rugăciunea fierbinte, şi cu apă tare, lacrimile, să curăţăm vasul ca să se poată lipi de el poleiala cea albă, sfinţenia cea curată şi frumoasă a Sfintei Împărtăşanii.

A ne cerceta cugetul înseamnă a ne uita în inima noastră și să vedem de care lucruri rele suntem atacați. Să luăm apoi o hotărâre temeinică ca să urâm desfătărilor lumești, grija, să fugim de clevetiri, de mândrie, minciuni și mânie, descântece și farmece. A te cerceta, frate creștine, înseamnă să vezi dacă ai lepădat beția, desfrâul, tutunul, cearta și vrajba, să te împaci cu cel ce te-a mâhnit, să-l ierți și chiar să-l iubești. Să nu mai dai diavolului pe cineva, să nu mai hulești, să nu mai înjuri; femeia să-și asculte soțul, dacă e credincios, și merită ascultare, iar bărbatul să-și iubească soția ca pe el însuși.

Să se cerceteze fiecare, dacă nu cumva este abătut de la dreapta credință ortodoxă. Cu nevrednicie se împărtășește acela care nu a lepădat toate năravurile și patimile acestea rele. Nu trebuie numai să le spui, ci trebuie să te lepezi cu convingere de ele, căci și Iuda s-a împărtășit chiar atunci la Cina cea de Taină, dar nu i-a folosit împărtășania, căci în inimă avea otrava lăcomiei de bani, vicleșugul, invidia, minciuna și vânzarea Stăpânului. În loc să primească prin împărtășanie pe Domnul Hristos, l-a primit în sufletul lui pe diavolul, așa cum zice Sfânta Carte.

Oricât de păcătos ar fi cineva, Dumnezeu îl primește dacă se hotărăște să se lepede de păcate, căci Dumnezeu pentru păcătoși a venit. Mare osândă va lua cine se împărtășește și se ține mereu de păcatele cele mari. Aceștia Îl răstignesc din nou pe Iisus Hristos, Domnul Slavei. Unii cred că numai evreii sunt vinovați de răstignirea Domnului, dar mai vinovați sunt creștinii care se țin de șirul păcatelor grele, că se vor osândi ca și evreii. Sunt o mulțime de creștini care au căzut în rătăcire din cauza neștiinței și, mai ales, din cauza lipsei de credință și de duhovnici iscusiți, cu frică de Dumnezeu, călăuziți cu adevărat de Duhul Sfânt, ca să tămăduiască și să vindece sufletele cele bolnave.

Unii duhovnici sunt foarte îngăduitori cu păcatele, mai ales cei care caută la fața omului, nu la fața Domnului, și nu țin seama de sfintele canoanele care opresc pe oricine ar fi el de la Sfânta Împărtășanie pe un anumit timp de săptămâni, luni sau ani, pentru anumite păcate grele. Ei nu fac deosebire între păcate și le pun pe toate la un loc, uitând că și păcatele sunt împărțite, fiecare cu greutatea și canonullor. Așa sunt: păcatele strigătoare la cer, împotriva Duhului Sfânt, păcate de moarte, păcate ușoare și greșeli. Una e greșeala și alta e păcatul.

O mare deosebire se află între aceste feluri de păcate. De aceea, preotul este dator și obligat ca un judecător din partea cerului să orânduiască fiecăruia după păcatele lui cele de trebuință, ca să se poată mântui. Dar există o mare deosebire între preoții duhovnici, ceea ce a derutat pe unii credincioși, nemaștiind ce să creadă. Astfel, unii aplică canoane cu toată asprimea lor, fără să țină seama că Hristos Domnul - Împăratul slavei i-a dat și cheia dezlegării și chiar a grațierii pentru unele suflete care dovedesc pocăință, oprire de la păcate și apropiere

prin lacrimi și fapte bune de Dumnezeu. Se mai ține seama, apoi, și de puținul timp ce ne-a mai rămas, căci nu știm ce aduce ziua de mâine pentru fiecare.

Alți duhovnici, dimpotrivă, au căzut într-o mare neorânduială și rătăcire, căci s-au apucat să spovedească pe creștini în comun și să-i îndemne să se împărtășească cât mai des. Ei nu mai țin seama de canoane și au uitat sau, poate, nu au știut niciodată că dezlegarea de la spovedanie se face în baza canonului pe care i l-a dat creștinului ce s-a spovedit. În mod obligatoriu, trebuie să-i rânduiască un canon penitentului pe care l-a spovedit, după greutatea păcatelor pe care le-a auzit, mergând până la oprirea de la Sfintei Împărtășanie, pentru păcatele cele mari și grele.

Noi trebuie să facem o deosebire între viața creștinilor din timpul nostru și viața creștinilor din timpul apostolilor, fiindcă păcatele pe care le fac creștinii noștri de astăzi nu le făceau în vremea apostolilor nici păgânii. Iată, de ce trebuie spovedanie aparte și amănunțită. Cei ce se spovedesc în comun nu se pot numi spovediți, iar împărtășania pe care o primesc nu este valabilă. Cel ce se spovedește trebuie să spună clar și tare întâi păcatele cele mari și grele, să nu le ocolească, legându-se de niște mărunțișuri, așa, ca preotul să nu mai țină seama, ca să rânduiască canonul.

Sunt unii creștini care caută duhovnici ca să nu-i oprească de la Împărtășanie, în timp ce alții nu spun păcatul așa cum l-au făcut de teamă să nu fie opriți de la Sfânta Împărtășanie. Mare greșeală fac aceștia, care se înșeală singuri. Alții, mai ales, femeile ascund la spovedanie unele păcate mari, de moarte, de rușine sau de teamă. Împărtășindu-se cu nevrednicie, vin peste ele boli grele și multe din ele cad pradă morții, în chinuri îngrozitoare, așa cum spune Sfântul Ap. Pavel, „... **că din pricina aceasta sunt între voi mulți neputincioși și bolnavi, și nu puțini mor.**”

Să nu ni se pară lucru de glumă, pentru că chiar din cauza aceasta sunt atâtea și atâtea boli nevindecabile; aceasta pentru că oamenii noștri nu primesc canon la spovedanie pentru păcatele mari sau ascund păcatele grele și așa se duc și se împărtășesc cu nevrednicie, fără canon și spovedanie curată. Vedem o minune în faptul că Domnul pedepsește în mânia Sa pe cei care se împărtășesc cu nevrednicie, după cum tot o minune este și atunci când cineva, după ce s-a spovedit și s-a împărtășit cu vrednicie s-a însănătoșit și s-a ridicat de pe patul durerilor și al suferințelor, unde zăcuse multă vreme. Iată, deci, minunea Sfintei Împărtășanii.

Mai greu este, însă, de cei ce o viață întreagă n-au vrut să știe de spovedanie și de împărtășanie, de preoți și de biserică și tocmai pe patul morții cheamă și ei, în grabă, preotul să-i împărtășească. Să se știe clar și să le spuneți tuturor celor care amână mereu și ajung în această situație că împărtășania făcută în asemenea condiții nu este garantată de nici un sfânt

părinte, adică nu poate fi pentru mântuire, chiar dacă a apucat să se împărtășească, așa cum zic unii. De aceea, se zice că **„cine va cădea peste piatra aceasta se va sfărâma iar peste cine va cădea ea îl va spulbera.”**

Noi, însă, ca să nu îngrămădim păcat peste păcat și foc peste foc, să alegem viața cu Hristos, frați, creștini, spre mântuirea sufletului, căci Dumnezeu vrea să ne mântuiască, însă nu fără voia noastră. Fiecare este liber să-și aleagă el ce vrea.

Îmi povestea un preot: „Am fost chemat să împărtășesc un bolnav. Când mă duc acolo... ce bolnav?!... că bolnavul era în comă. Când am văzut am căutat să mă retrag, dar vreo câțiva oameni mi-au zis: „Părințele, stați puțin, de ce să moară neîmpărtășit? Stați puțin că punem noi mâna, îi căscăm gura cu forța, îi punem un căluș în gură și îi torni acolo Împărtășania, ca să moară împărtășit”. „Măi oameni buni, nu se împărtășește așa ! Trebuie o pregătire pentru împărtășanie, nu se împărtășește în felul acesta!”, și a căutat să-i lămurească.

Mulți, atunci când moare cineva, se plâng că a murit fără lumânare, dar că a murit nespovedit, neîmpărtășit nu-i interesează. Mai presus de toate este lumânarea. Poate să moară cu mii de lumânări în brațe, dacă nu se spovedește și nu se împărtășește, vai de el. E greu de sufletul lui. Focul iadului îl așteaptă. Așa că, dacă amânați mereu sau dacă veți mânca Trupul Domnului și veți bea Sângele Lui, dar în chip nevrednic, la fel veți fi osândiți și tot acolo mergeți. De ce să iubim noi păcatul? De ce să nu iubim noi pe Domnul Hristos și poruncile Sale?

Să ne apropiem de El cu frică și cu cutremur, ca nu cumva să ne apuce moartea nepregătiți așa cum i-a apucat pe mulți. Să căutăm să ținem seama de porunca lui Dumnezeu, care zice: **„de nu veți mânca Trupul Meu și nu veți bea Sângele Meu, nu veți avea viață în voi, căci viață veșnică vor avea aceia care vor mânca Trupul și Sângele Meu și Eu îi voi învia în ziua cea de apoi.”**

Ascultați acum câteva sfaturi pentru cei ce sunt nelămuriți și cum trebuie să se păzească fiecare ca să nu greșească și să se poată împărtăși cu Trupul și Sângele Domnului. În primul rând, trebuie să se știe că preotul duhovnic este acela care trebuie să rânduiască fiecăruia după putere și de la caz la caz canon, căci orice creștin are cazul lui deosebit. De aceea, trebuie ales și preotul duhovnic, așa cum se alege un doctor bun. Trebuie, mai întâi, o spovedanie bună, se înțelege, spuse toate păcatele fără ocolire și să se ia un canon. Să se facă canonul și să fie părăsite păcatele mari. De aceea, preotul trebuie să oprească de la împărtășanie persoanele cu păcate mari, măcar un an de zile, ca să vadă dacă cel oprit s-a lăsat de păcate și să aibă timp să-și facă și canonul. Persoanele care nu dovedesc pocăință și nu se opresc de la păcatele mari în acest timp numai la moarte să se împărtășească, pentru că au știut cât de greu este păcatul și, totuși, l-au făcut în continuare.

Cei ce n-au știut, însă, cât de grele sunt păcatele acestea, să ia agheasmă mare în posturi și de mai multe ori, apoi, după o aspră pocăință, să se apropie de împărtășanie. Aceste păcate sunt atât de grele, încât nu se iartă așa de ușor și, dacă nu încetează, îi desparte Dumnezeu prin moarte. Fetele și femeile tinere n-au voie să se împărtășească în timpul rânduiei lunare, ci numai după ce s-au curățit. De aceea, trebuie să aibă grijă să se pregătească mai înainte, ca să nu se lipsească de Sfânta Taină, măcar de patru ori pe an, la cele patru posturi.

Nu au voie să se împărtășească mirenii fără spovedanie și fără cel puțin trei zile de post și înfrânare de la orice poftă lumească, trupească, chiar căsătoriți fiind. Nu au voie să se împărtășească femeile cu capul descoperit, cele ce se dau cu farduri și unsori murdare, care spurcă trupul, căci acele unsori sunt din grăsimi de animale necurate. Să nu se apropie de împărtășanie cei ce țin dușmănie pe cineva, cei ce nu postesc, cei necununați la biserică, precum și cei ce trăiesc în păcatul concubinajului.

Mai sunt, desigur, și alte lucruri de lămurit, pe care preotul este dator să le facă cunoscut, dacă nu vrea să se osândească, iar creștinul să asculte, dacă vrea să nu meargă la iad și dacă vrea să scape și aici de suferințele grele. Nimeni să nu se înșele și să nu creadă că, făcând spovedanie și împărtășanie de formă, nu-i va păsa odată. Cu acestea să nu ne jucăm!

Rugăciune

Doamne lisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu cel viu, Tu, care ești pâinea vieții, Tu care ești mana cea cerească, izvorul bunătăților, învrednicește-ne și pe noi să ne apropiem de Tine și de Sfintele tale Taine totdeauna cu frică și cu cutremur, cu pocăință adevărată și cu toată pregătirea sufletească și trupească, ca să fim cu Tine și aici și în vecii vecilor. Amin.